

Regelrådet är ett särskilt beslutsorgan inom Tillväxtverket vars ledamöter utses av regeringen. Regelrådet ansvarar för sina egna beslut. Regelrådets uppgifter är att granska och yttra sig över kvaliteten på konsekvensutredningar till författningsförslag som kan få effekter av betydelse för företag.

Kulturdepartementet

Yttrande över promemorian **Ändringar i radio- och tv-lagen, (Ds2021:12)**

Regelrådets ställningstagande

Regelrådet finner att konsekvensutredningen inte uppfyller kraven i 6 och 7 §§ förordningen (2007:1244) om konsekvensutredning vid regelgivning.

Innehållet i förslaget

Förslaget avser ändringar i radio- och tv-lagen (2010:696). Den som sänder tv eller sökbar text-tv, sänder kommersiell radio, sänder ljudradio där inget tillstånd krävs eller där regeringen meddelar tillstånd, som tillhandahåller beställ-tv eller som tillhandahåller beställradio som finansieras med public serviceavgiften ska på ett enkelt sätt lämna information om leverantörens ägare, ägarstruktur och, i förekommande fall, ägarens organisationsnummer. Förslaget innebär dels att den information som ska lämnas utökas, dels att kretsen av de som ska lämna information blir vidare. Informationen ska hållas tillgänglig på det sätt som leverantören bestämmer. Idag finns krav på att programföretag som sänder tv, liksom leverantörer av beställ-tv, ska lämna viss information.

Enligt förslaget ska tillstånd att sända tv eller sökbar text-tv meddelade av Myndigheten för press, radio och tv (MPRT) gälla i åtta år i stället för sex år.

Bestämmelserna som möjliggör återkallelse av tillstånd att sända tv, sökbar text-tv eller ljudradio vid överträdelse av regler om produktplacering, sponsring och reklam upphävs.

Annonser ska få sändas i ljudradiosändning som inte är närradio under högst 20 procent av tiden mellan kl. 06.00 och 18.00 samt högst 20 procent av tiden mellan kl. 18.00 och 24.00.

Skälen för Regelrådets ställningstagande

Bakgrund och syfte med förslaget

Av konsekvensutredningen framgår att förslagen har sin grund i frågor som behandlats i betänkandet En moderniserad radio- och tv-lag (SOU 2019:39) och som inte har tagits om hand i propositionen (prop. 2019/20:168). Därutöver behandlas en fråga om annonstid för radiosändningar.

Det uppges att förslagen syftar till att öka informationen om vem som äger leverantörer av medietjänster som omfattas av radio- och tv-lagen (2010:696). Förslag lämnas också som syftar till att synkronisera tillståndperioderna för tv som finansieras med public service-avgiften och annan tv. Därutöver lämnas förslag med syfte att åstadkomma en mer proportionerlig sanktion för överträdelser av radio- och tv-lagens regler om produktplacering, sponsring, reklam och andra annonser. Slutligen lämnas förslag om

flexiblare annonsregler för framför allt kommersiell radio som syftar till att likställa regleringen om högsta tillåtna tid för annonser med den som gäller för tv och förbättra villkoren för kommersiell radio.

Regelrådet finner att förslagsställarens redovisning av förslaget bakgrund och syfte är godtagbar.

Alternativa lösningar och effekter av om ingen reglering kommer till stånd

I remissen uppges att begreppet leverantör av medietjänster i radio- och tv-lagen är vidare än begreppet leverantörer av audiovisuella medietjänster i AV-direktivet genom ändringsdirektivet¹. Med en leverantör av medietjänster, enligt radio- och tv-lagen, avses den som har det redaktionella ansvaret för valet av innehåll i en ljudradio- eller tv-sändning, beställradio, beställ-tv eller sökbar text-tv och avgör hur innehållet ska struktureras (3 kap. 1 § 9 radio- och tv-lagen). Förslagsställaren anser att samma skäl för och behov av en bestämmelse om transparens i ägarförhållanden gör sig gällande för alla leverantörer av medietjänster som omfattas av radio och tv-lagen, inte bara leverantörer av audiovisuella medietjänster enligt AV-direktivet. Förslagsställaren gör därför bedömningen att även den som sänder ljudradio eller tillhandahåller beställradio bör kunna omfattas av ett krav på att lämna information.

I remissen uppges att det i övervägandet av tillståndens längd finns flera faktorer att ta hänsyn till och att det finns flera olika alternativa lösningar. En möjlighet är, enligt utredaren, att tillstånd gäller i kortare period än åtta år, men att tillstånden kan förlängas, om inte särskilda skäl talar emot en förlängning. Ett tillstånd skulle då kunna gälla i två eller fyra år med möjlighet till en eller flera förlängningar. Ett skäl för att dela upp tillståndens perioder och som angetts i ett tidigare betänkande; Nytt regelverk för marksänd digital-TV (SOU 2004:39) var att det ger en möjlighet att vid behov ingripa mot ett programföretag som inte sänder i enlighet med de uppgifter som lämnats under ansökningsförfarandet och som varit bestämmande vid urvalsprocessen, eller som åsidosätter tillståndsvillkor utan att det finns grund för att återkalla tillståndet. En annan fördel med korta tillståndens perioder var enligt utredningen att det skulle skapa större flexibilitet. Regeringen uppges dock ha uttalat (i prop. 2007/08:8) att de möjligheter till åtgärder som finns i radio- och tv-lagen för att beivra brott mot föreskrifter i lagen eller mot villkor för tillstånd var tillräckliga. Det uppges bland annat vidare att det finns en uppenbar risk för en ökad administrativ börda både för tillståndshavare och myndigheten om tillstånd ges för kortare tid med möjlighet till förlängning. Detta då myndigheten dels i god tid måste undersöka om alla tillståndshavare önskar förlängning, dels om särskilda skäl talar mot en förlängning. Därefter ska ledigt sändningsutrymme lysas ut. Om inte hela tillståndens period anges kan också en större osäkerhet om marknadens förutsättningar uppstå för tillståndshavarna. Utredaren anser därför att tillståndens periodens längd bör bestämmas för hela perioden utan möjlighet till förlängning.

Utredaren uppger att det en annan möjlighet att åstadkomma en synkronisering av tillståndens giltighetstid och det är tillstånden meddelas för att gälla två, fyra eller åtta år. Regeringen uppges tidigare ha uttalat att sex år är en lämpligt avvägd giltighetstid för sändningstillstånden, då det ger programföretagen rimliga förutsättningar att planera verksamheten samtidigt som det blir möjligt att ta hänsyn till ändrade förhållanden utan alltför lång tidsutdräkt (prop. 2007:08:8). En tillståndens period på två år skulle, enligt utredaren, i och för sig öka rörligheten på marknätets utbud men samtidigt medföra en betydligt ökad administration av samma skäl som ovan. Det skulle också ge programföretagen sämre förutsättningar till långsiktig planering. Utredaren redovisar argument för att valet mellan en fyraårig och en åttaårig tillståndens period inte har någon större betydelse för omsättningen av programtjänster i marknätets utbud. Det uppges vidare att andelen abonnenter för betal-tv i marknätet sjunker, vilket

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/1808 om ändring av direktiv 2010/13/EU om samordning av vissa bestämmelser som fastställs i medlemsstaternas lagar och andra författningar om tillhandahållande av audiovisuella medietjänster (direktivet om audiovisuella medietjänster), mot bakgrund av ändrade marknadsförhållanden (ändringsdirektivet).

påverkar tillståndshavarnas intäkter. Det uppges dock finnas ett fortsatt intresse för att sända tv i marknätet. Avgörande för ett programföretags vilja att sända tv i marknätet uppges vara, förutom för public service, möjligheten till intäkter. Vidare uppges att de ekonomiska förutsättningarna för att bedriva sändningar i marknätet påverkas av hur många aktörer som sänder. Om några tillståndshavare väljer att lämna marknätet, och utrymmet inte kan fyllas, ökar kostnaderna för de som är kvar. Utredaren menar därför att det finns anledning att skapa så god tydlighet och förutsägbarhet för ett programföretags verksamhet i marknätet som möjligt. Utredarens bedömning är därför att tillståndsperiodens längd bör bestämmas på ett sätt som ger störst möjligheter för ett programbolag att långsiktigt planera sin verksamhet, vilket bedöms vara åtta år.

Regelrådet finner att förslagsställarens redovisning av alternativa lösningar är godtagbar och att den indirekta redovisningen av effekterna av om ingen reglering kommer till stånd också är godtagbar.

Förslagets överensstämmelse med EU-rätten

I remissen uppges att AV-direktivet är ett minimidirektiv som innehåller grundläggande gemensamma bestämmelser om tv-sändningar och beställ-tv. Det uppges att direktivet har reviderats genom Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/1808 om ändring av direktiv 2010/13/EU om samordning av vissa bestämmelser som fastställs i medlemsstaternas lagar och andra författningar om tillhandahållande av audiovisuella medietjänster (direktivet om audiovisuella medietjänster), mot bakgrund av ändrade marknadsförhållanden (ändringsdirektivet). Det uppges att medlemsstaterna får, enligt ändringsdirektivet, föreskriva att leverantörer av medietjänster ska tillhandahålla information om ägarstruktur, inbegripet leverantörens verkliga ägare.

Vidare uppges att EU-kommissionen i meddelandet EU:s handlingsplan för demokrati angett att kommissionen avser att samfinansiera ett pilotprojekt för att bygga upp en offentlig databas med information om medieföretag, medieägarövervakaren. Med utgångspunkt i detta projekt och det reviderade AV-direktivet kan, enligt kommissionen, Europeiska gruppen av regleringsmyndigheter utveckla ytterligare vägledning på detta område (COM [2020] 790 final av den 3 december 2020).

Det uppges att redan före revideringen (ändringsdirektivet) fanns ett krav i AV-direktivet att varje medlemsstat ska säkerställa att leverantörer av medietjänster under dess jurisdiktion ser till att mottagarna av deras tjänster hela tiden och på ett enkelt sätt har direkt tillgång till åtminstone information om leverantörens namn, adress, e-postadress, webbplats och behörig tillsynsmyndighet (artikel 5.1 i AV-direktivet genom ändringsdirektivet). Det uppges att artikeln har genomförts genom 2 kap. 1 § radio- och tv-lagen (2010:696). Vidare uppges att genom ändringsdirektivet ges en möjlighet för medlemsstaterna att dessutom anta lagstiftning som föreskriver att leverantörer av audiovisuella medietjänster ska tillhandahålla information om sin ägarstruktur, inbegripet leverantörens verkliga ägare. Sådana föreskrifter ska respektera berörda grundläggande rättigheter, såsom skydd för privat- och familjeliv för de verkliga ägarna. Åtgärderna för ökad insyn i leverantörernas ägarstruktur ska vara nödvändiga och proportionerliga och ska syfta till att eftersträva ett mål av allmänintresse (artikel 5.2 i AV-direktivet genom ändringsdirektivet). Skäl 15 till ändringsdirektivet anger att insyn i mediernas ägarförhållanden är direkt kopplat till yttrandefriheten. När ägande leder till kontroll eller utövande av betydande inflytande över innehållet i de tillhandahållna tjänsterna gör information om ägarstrukturen det möjligt för en användare att bilda sig en välgrundad uppfattning om innehållet. Medlemsstaterna bör kunna fastställa om och i vilken grad information om ägarstruktur hos en leverantör av medietjänster bör vara tillgänglig för användarna under förutsättning att det väsentliga innehållet i de grundläggande rättigheterna och friheterna som berörs respekteras och att sådana åtgärder är nödvändiga och proportionerliga. Det uppges att med tanke på de audiovisuella medietjänsternas särskilda natur, och särskilt deras påverkan på människors åsiktsbildning, har användarna, enligt skäl 16 till

ändringsdirektivet, ett legitimt intresse av att veta vem som har ansvaret för tjänsternas innehåll. Skäl 16 anger vidare att för att stärka yttrandefriheten och i förlängningen för att främja mediepluralism och undvika intressekonflikter, bör medlemsstaterna säkerställa att användarna alltid har smidig och direkt tillgång till information om leverantörer av medietjänster.

I konsekvensutredningen uppges att förslagen bedöms vara i överensstämmelse med de skyldigheter som följer av Sveriges anslutning till den Europeiska unionen. Det uppges också att den föreslagna bestämmelsen som reglerar beställ-tv inte går utöver vad som gäller enligt AV-direktivet och bedöms därför inte heller aktualisera någon anmälningsplikt.

Regelrådet kan konstatera att förslagsställaren på ett tydligt och strukturerat sätt redovisar hur förslaget förhåller sig till överordnad EU-rätt.

Regelrådet finner därför att förslagsställarens redovisning av förslagets överensstämmelse med EU-rätten är godtagbar.

Särskild hänsyn till tidpunkt för ikraftträdande och behov av speciella informationsinsatser

I remissen uppges att författningsändringarna bör träda ikraft så snart det är möjligt, vilket föreslås vara den 1 juni 2022.

Regelrådet anser att det hade varit önskvärt om förslagsställaren hade motiverat varför ändringarna bör träda ikraft så snart som möjligt, då redovisningen ska omfatta om särskild hänsyn till tidpunkten för ikraftträdandet behöver tas eller varför just den föreslagna tidpunkten valts. Regelrådet kan också konstatera att det saknas redovisning av om det föreligger behov av speciella informationsinsatser. Om det är så att förslagsställaren inte finner att det föreligger sådana behov ska detta tydligt anges.

Regelrådet finner därför att redovisningen av särskild hänsyn till tidpunkt för ikraftträdande och behov av speciella informationsinsatser är bristfällig.

Berörda företag utifrån antal, storlek och bransch

I konsekvensutredningen uppges att leverantörer som berörs av det utökade informationskravet om leverantörens ägare och ägarstruktur är de som sänder tv eller sökbar text-tv, sänder kommersiell radio, sänder ljudradio där inget tillstånd krävs eller där regeringen meddelar tillstånd, de som tillhandahåller beställ-tv eller som tillhandahåller beställradio som finansieras med public service-avgiften.

De leverantörer som inte tidigare omfattats av kravet på att lämna information är tillståndshavare för kommersiell radio, ljudradiosändningar där inget tillstånd krävs, till exempel sändningar av ljudradio via tråd, och sändningar av ljudradio där regeringen meddelar tillstånd.

Det uppges att det i april 2021 fanns 63 tillstånd att sända kommersiell radio fördelade på nio tillståndshavare. I MPRT:s register fanns 172 registerposter över leverantörer som sänder ljudradio via tråd. Vidare fanns det två gällande tillstånd att sända ljudradio meddelade av regeringen. Det anges att även tillhandahållare av beställradio som finansieras med public serviceavgift kommer att beröras då de, enligt bestämmelsen, blir skyldiga att lämna information.

Det uppges att regeringen har meddelat tillstånd för Sveriges Television AB (SVT) och Sveriges Utbildningsradio AB (UR) att sända tv och sökbar text-tv som finansieras med public service-avgiften. De huvudsakliga tillstånden för public service uppges gälla till och med den 31 december 2025. För SVT

och UR gäller, till och med den 31 december 2021, även ett kompletterande sändningstillstånd som ger rätt att sända tv i hd-tv-kvalitet. Vidare uppges att när det gäller tillstånd för tv och sökbar text-tv hade, i april 2021, 17 programbolag tillstånd från MPRT att sända sammanlagt 47 nationella kanaler och en regional kanal. De tillstånd som myndigheten meddelat gäller till och med den 31 december 2025.

Regelrådet kan konstatera att det både i konsekvensutredningen och i remissen i övrigt saknas en samlad redovisning av vilka aktörer som berörs. Det går därför inte att avgöra om den redovisning av tillståndprocesserna och de företag som på spridda ställen nämns omfattar samtliga berörda företag. Det saknas därutöver redovisning av företagets storlek.

Regelrådet finner därför att förslagsställarens redovisning av berörda företag utifrån antal och storlek är bristfällig, men att redovisningen av bransch är godtagbar.

Påverkan på berörda företags kostnader, tidsåtgång och verksamhet

Administrativa kostnader

I konsekvensutredningen uppges att för de företag som redan omfattas av krav på att lämna information bör arbetsinsatsen att även informera om ägande ses som marginell. För de tillkommande leverantörerna som med det utökade kravet att lämna information om ägande och ägarförhållanden kan det inte uteslutas att vissa även tillhandahåller andra tjänster där information redan ska lämnas eller att de bedriver verksamhet som omfattas av e-handelslagen. Det uppges att andra leverantörer kan omfattas av eller ha ett utgivningsbevis enligt yttrandefrihetsgrundlagen och ska av den anledningen lämna viss information om verksamheten. Förslagsställaren anser att även för dessa leverantörer får arbetsinsatsen för att lämna informationen ses som marginell. Vidare uppges att för övriga leverantörer av medietjänster bedöms skyldigheten medföra en viss ökning av den administrativa bördan, men att den bedöms vara begränsad till sin omfattning.

Det uppges vidare att förslaget om att tillstånd att sända tv och sökbar text-tv där MPRT meddelar tillstånd ska gälla i åtta år i stället för sex år bedöms typiskt sett minska den administrativa bördan och kostnaderna för programföretag som vill ansöka om tillstånd.

Regelrådet anser att förslagsställaren borde ha redovisat tidsåtgången för att leva upp till det utökade informationskravet och även beräknat kostnaden, då informationskravet även kommer att omfatta fler aktörer som tidigare inte haft några sådana krav. Regelrådet anser därutöver att förslagsställaren borde ha redovisat tidsåtgången för att ansöka om sändningstillstånd.

Regelrådet finner därför att förslagsställarens redovisning av förslaget administrativa kostnader är bristfällig.

Andra kostnader och verksamhet

I konsekvensutredningen uppges att förslagsställaren inte känner till att något tillstånd att sända tv, sökbar text-tv eller ljudradio återkallats på grund av en överträdelse av reglerna om produktplacering, sponsring eller reklam. Det uppges att vid sådana överträdelser används som regel möjligheten att ansöka om påförande av särskild avgift. Ändringen bedöms därför inte påverka företag med tillstånd att sända tv, sökbar text-tv eller ljudradio.

Vidare uppges att en ändrad bestämmelse om högsta tillåtna annonstid bedöms gynna framför allt företag som har tillstånd att sända kommersiell radio, men att även andra typer av företag som sänder ljudradio, till exempel via tråd kan gynnas av förslaget. Genom flexibla regler får företagen större möjligheter att anpassa mängden annonser efter sändningarnas innehåll och tid på dygnet.

Regelrådet finner att förslagsställarens redovisning av förslaget andra kostnader och påverkan på företagets verksamhet är godtagbar.

Påverkan på konkurrensförhållandena för berörda företag

I remissen uppges att när det gäller förslaget om högsta tillåtna tid för annonser och en ökad flexibilitet för annonstid i kommersiell radio att det är av stor vikt att förutsättningarna att bedriva radioverksamhet i Sverige är goda. Den analoga kommersiella radion uppges, bland annat genom de nationella tillstånd som började gälla den 1 augusti 2018, fått förutsättningar att nå en större del av landet. Sedan sommaren 2019 har även sändningar av digital kommersiell radio inletts. Det uppges att de kommersiella radioaktörernas huvudsakliga intäkt är reklamförsäljning. Vidare uppges att till skillnad från kommersiell tv har radiobranschens kommersiella aktörer inte några betydande abonnemangintäkter. Även webbradio finansieras till stor del genom reklamförsäljning, medan närradio förutom av reklamintäkter även finansieras genom medlemsavgifter och kommunala bidrag. Till följd av spridningen av covid-19 uppges reklamintäkterna ha sjunkit kraftigt för samtliga medieslag under 2020. Det uppges att radion, enligt Institutet för reklam och mediestatistik, IRM, har tappat 17 procent andra kvartalet 2020 jämfört med samma period föregående år. Utredaren menar att det finns skäl för att regleringen av högsta tillåtna tid för annonser bör fortsätta vara densamma för tv- respektive radiosändningar. I likhet med tv-sändningar möts även radion av konkurrens från medietjänster på begäran. En flexiblare reglering av annonstider skulle, enligt utredaren, ge bolagen bättre förutsättningar att möta den konkurrensen. Förutsättningarna för att sända annonser i radio kan, enligt utredaren, också variera under olika tider på dygnet. Utredaren anser att en ökad flexibilitet vad gäller förläggningen av annonser i kombination med oregrerad annonstid under natten skulle förbättra förutsättningarna för den kommersiella radion ytterligare. Samma förändring av högsta tillåtna tid för annonser som föreslagits för tv-sändningar bör därför, enligt utredaren, införas även för kommersiell radio. Det uppges att den som har tillstånd att sända kommersiell radio kan sända sin programtjänst på sätt där inte tillstånd krävs, till exempel via internet. En utgångspunkt bör, enligt utredaren, vara att samma innehåll omfattas av samma annonsregler oberoende av vilken teknik som används för sändningarna. De mer flexibla annonsreglerna bör därför gälla även för sändningar där tillstånd inte krävs. Det innebär att även andra än de som har tillstånd att sända kommersiell radio kommer att omfattas av den ändrade bestämmelsen. MPRT kan vidare meddela så kallade tillfälliga tillstånd att sända ljudradio i högst två veckor. Även dessa sändningar liksom tillstånd av regeringen att sända ljudradio till utlandet och tillstånd att sända ljudradio i lokala sändningar som inte uppfyller kraven för närradio eller kommersiell radio bör, enligt utredaren, omfattas av de nya ändrade annonsreglerna.

När det gäller närradio uppges att den är det ideella föreningslivets radio och att delvis andra förutsättningar än för kommersiell radio gäller då flera sammanslutningar som regel delar på den tillgängliga sändningstiden på en frekvens. Det uppges att om förslaget också skulle omfatta närradio finns en risk att en tillståndshavare inte kan sända annonser alls eller i mindre omfattning på grund av att högsta möjliga annonstid redan har utnyttjats av en annan tillståndshavare. Det uppges att en förening som sänder närradio också kan sända sina program på sätt som inte kräver tillstånd. Även om utgångspunkten är att samma regler ska gälla oavsett vilken teknik som används för en sändning gör de särskilda förutsättningar som gäller för närradio, där fler delar på ett sändningsutrymme, att det är motiverat att behålla de nuvarande bestämmelserna om annonstid för närradio. Det uppges att till skillnad från analog kommersiell radio betalar närradion inte heller några koncessionsavgifter för sina tillstånd. Eftersom närradion är avsedd för ideella föreningar får inte heller föreningens radioverksamhet gynna medlemmarna ekonomiskt. Utredaren anser att kommersiella hänsyn därför inte har samma tyngd för närradion. Nuvarande högsta annonstider innebär en möjlighet för närradion att sända

annonser 12 minuter per timme, vilket motsvarar 20 procent per timme. Utredaren anser att en förändring av annonstiderna därför inte bör införas för närradion.

Regelrådet kan konstatera att det saknas en samlad redovisning i konsekvensutredning av konkurrensförhållandena, vilket är en brist.

Regelrådet finner likväl att den spridda redovisningen i resterande delar av remissen kan anses vara tillräcklig och därmed godtagbar.

Regleringens påverkan på företagen i andra avseenden

Det saknas redovisning i konsekvensutredningen liksom i remissen i övrigt.

Regelrådet saknar möjlighet att avgöra om det finns ytterligare påverkan på företagen än den som redan redovisats. Regelrådet vill också i detta sammanhang säga att avsnittet för konsekvensutredning i remissen är synnerligen kortfattat och att det i avsnittet saknas det mesta som en konsekvensutredning ska innehålla. Regelrådet kan därför inte utesluta att det även kan finnas ytterligare påverkan på företagen som inte redovisats.

Regelrådet finner därför att förslagsställarens redovisning av regleringens påverkan på företagen i andra avseenden är bristfällig.

Särskilda hänsyn till små företag vid reglernas utformning

Det saknas redovisning i konsekvensutredningen liksom i remissen i övrigt.

Av samma skäl som i bedömningen i punkten ovan finner Regelrådet att förslagsställarens redovisning av särskild hänsyn till små företag vid reglernas utformning är bristfällig.

Sammantagen bedömning

Regelrådet kan konstatera att förslagsställarens konsekvensutredning är ofullständig och att det även i övriga delar av remissen saknas nödvändig information för att Regelrådet ska kunna göra en bedömning av förslagets konsekvenser. Det finns också flera redovisningspunkter som är bristfällig trots att det föreligger viss redovisning av förhållandena.

Regelrådet finner därför att konsekvensutredningen inte uppfyller kraven i 6 och 7 §§ förordningen (2007:1244) om konsekvensutredning vid regelgivning.

Stöd till regelgivare i konsekvensutredningsarbetet finns i [Tillväxtverkets handledning för konsekvensutredning](#).

Regelrådet behandlade ärendet vid sammanträde den 23 juni 2021.

I beslutet deltog Elisabeth Thand Ringqvist, ordförande, Cecilia Gunne, Hans Peter Larsson, Claes Norberg och Lennart Renbjer.

Ärendet föredrogs av Annika LeBlanc.

Elisabeth Thand Ringqvist
Ordförande

Annika LeBlanc
Föredragande